

# REPERTOÁROVÁ PŘÍLOHA AMATÉRSKÉ SCÉNY

## DIVADELNÍ HRY

## PROVĚŘENÉ JEVIŠTĚM

Od prvního čísla roku 2002 se repertoárová příloha Amatérské scény stala zprostředkovatelem výjimečných a kvalitních her pro dospělé, které byly takzvaně prověřeny jevištěm a většina z nich došla ocenění na některé z klíčových přehlídek amatérského divadla v ČR, včetně Jiráskova Hronova. Ke každému publikovanému textu byl připojen dramaturgický pendant – pomůcka pro potencionální inscenátory, poukazující na kvality i úskalí divadelní hry.

Kontakty na autory a původní inscenátory jsou k dispozici na IPOS-ARTAMA u dr. Milana Strotzera – tel.: 221 507 956, e-mail: mis-tr@nipos-mk.cz.

V této příloze nabízíme již sedmnáctý titul z oblasti her pro dospělé. Je jím hra **Josefa Tejkla SOLNÝ SLOUPY**. Poprvé byla nastudována v autorově režii v roce 2004 v Kostelci nad Orlicí v souboru Černí šviháci. Josef Tejkl, narozený 1952, prožil své mládí právě v Kostelci nad Orlicí. Široké divadelní veřejnosti je znám jako principál Divadla Jesličky, stálé scény ZUŠ Na Střezině v Hradci Králové, ale také jako divadelní autor, režisér a herec. Původním povoláním je učitel (český jazyk, výtvarná výchova), v současné době je zástupcem ředitele ZUŠ a pedagogem dramatické výchovy. Jeho Solné sloupy jsou již čtvrou hrou otištěnou v repertoárové příloze Amatérské scény (viz Kalvárie v AS 1/2002, Pavilon č. 6 v AS 3/2003 a Amatéri v AS 3/2004).

Původní inscenace hry byla úspěšně uvedena na národní přehlídce činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč a na národní přehlídce experimentálního divadla Šrámkův Písek v roce 2004. Téhož roku se ocitla v programu Jiráskova Hronova. Zde se, bohužel, souboru nedařilo a její přijetí hronovským auditoriem bylo přinejmenším rozpačité, namnoze odmítavé. Nicméně, text hry je zajímavý z mnoha ohledů (blíže viz Dramaturgický pendant Vladimíra Zajíce) a lze říci, že přináší v kontextu současné české dramatiky poněkud výjimečný valér. Jiná je otázka, zda soubor Černých šviháků je natolik disponován k tomu, aby poměrně složitě komponovaný text zpracoval a zvládl v jevištním provedení alespoň do té míry, že nebude odmítán a spolu s nezdařilým představením odhazován na smetiště. Bylo by jen na škodu jej přehlížet, byť by posloužil jen jako impuls. Ostatně, sám autor mi po Jiráskově Hronově napsal: „Už se zase daří. Na Lipnici sukces. Černého Péťu jsme vyfásli „pouze“ na Hronově.“

Milan Strotzer

## DRAMATURGICKÝ PENDANT

## KE HŘE

## SOLNÝ SLOUPY

Spíše než o přesně ohraničený dramaturgický rozbor, půjde v případě tohoto textu o povídání si nad ním, o poukázání na některé aspekty a principy v něm obsažené, které by se měly v realizaci na jevišti projevit. Ne všechny, to by zajisté byla věž babylonská, ale nabídnout cosi k výběru prostředků vzhledem k tomu, co vás na textu zaujalo. Co byste rádi sami pro sebe, a tedy i pro diváky, z jeviště artikulovali jako jasnou otázku, která

by potom měla neodbytně prstíkem šátrat v nitru jednoho každého člověka, ať už v divadle či doma. SOLNÝ SLOUPY jsou jistým způsobem negativním otiskem oné krásné epochy přelomu 19. a 20. století, o které si dnes už pouze můžeme – k naší škodě – nechat jenom zdát. Byla to epocha rozletu umění a vědy, v níž ještě společnost dokázala rozpoznat (což je velice důležité!) umělecké dílo od škváru, pravdu od podvodu, poctivost od lsti a osobnost od nymanda. Také dbala na to, aby se propojovalo krásno s požitkem a užitkem! Epocha, která může sloužit jako příklad pro axiom, že: *estetika předchází etiku a určuje jí*. Pak přichází 1. světová válka, po ní razantní společenská stratifikace, a především se rozostří doposud jasné pojmy hodnot. Současnost, zdá se, právě produkuje a projevuje směšné, jepičí jistoty, a nechce – nedokáže – nic víc než šokovat. Přitom si, bohužel, často splete odraz hvězd v českém rybníce za Kantovo hvězdné nebe.

První úvaha otevírá evidentní fakt, že SOLNÝ SLOUPY jsou psány s *vášní a patosem*, řečeno slovy F.X. Šaldy, způsobem, který říká době: *Ty jsi nemoc a já lék*. Já dodávám, že jsou též psány *krví a spermatem a hořkostí*. Tím jsou podobny textům rozhněvaných mladých mužů Anglie let padesátých a nemají nic společného s formálním gestusem cool dramatiky. Vztek a rozhořčení *Sloupů* v sobě nese až antickou sílu či spíše antické násilí bakchantek a erinyí. Uprostřed osudovosti antiky se dále vztyčuje varovný středověký prst Anděla posledního soudu, emisara zkázy na dohled. Potom přistupují další žánry podílející se na zobrazení vředy na těle české společnosti. *Solný sloupy* nejsou Lotova žena, která neuposlechla varování, otočila se na hořící Sodomu a Gomoru, a tak zmenšila hlouček spravedlivých, Bohem z marasmu zachráněných. *Solný sloupy* ukazují, že když cosi zvolíme a dáme tomu legitimní právo (např. parlament), může se to dnes klidně změnit v opak, v to, co jsme nechtěli, proti čemu jsme stáli. *Solný sloupy* v nejhorší podobě ale označují konec víry v život (dokonce v biblickém slova smyslu), znamenají konec důvěřivého smlouvání i zápasu s osudem. Ovšem, když na to přistoupíme, když mávneme rukou a přijmeme současnost jako realitu, která lepší už nebude, začneme z ostatních vytvářet *solný sloupy*, až posléze sami okoráme a zkameníme. A to je, soudím, spouštěcí moment, proč Josef Tejkl napsal co napsal. Proč podtitul zní: *Aktovka poněkud destrukční, leč nikoli destruktivní*.

Tento text nelze rozebrat klasickou dramaturgickou metodou, kdy vysledujete motivy a nahlédnete, jak z nich rostou vztahy. Neustavíte motivické a následně tematické linie a neupřesníte jejich podíl na dramatických situacích. Ne, že by tam motivy a téma nebyly – opak je pravdou. Avšak neproudí uspořádaně jako pomlázka DNA, ale pučí v trsech jak orchideje v močálech. Proto jsou víceobrazné, proto se ale také nesnadněji na jevišti ustavují. Snadno najdete linii Ptáčka a řeknete si, že je to tajný agent pozemské policie, ale také asi je či může být agentem pekelným, emisarem Dábla, jestliže Mašinfíra je emisarem Boha. Jistě, ale našťestí ani toto neplatí docela, neboť Ptáčka

nemůžete takto zafixovat. Protože jednou je to, jednou ono, pak zase obojí, a pak zase ani jedno, načež se při četbě textu oprávněně ptáte, co tedy platí. Platí to, že je neuchopitelný a rozostřený jako svět, ve kterém žijeme. Je rubem i lícem. Je pravdou i lží. Že odpověď kým je (kým jsme), není jednoduché Ano či Ne. Text v sobě nese výraznou metafyzickou metaforičnost a nabízí vám nejednu nápovědu. Ale problém možná bude v tom, že ne všechny pojmy a symboly budou fungovat, protože byly zapomenuty či společností zavrženy - viz poslední slova textu. Mluvím o biblické dějepřavě (což automaticky neznamená Bibli a z ní plynoucí ideologii křesťanství), neboť na znacích Starého a Nového zákona stojí atlantská civilizace od Uralu po Silikonové údolí. Na nich také stojí tento text, a právě v tom je jeho síla, ale také slabost.

Jeden příklad za všechny. Ptáček má rodinu a Mašinfíra nám ji v jistém okamžiku přesně pojmenuje jako *Svatou rodinu*. Avšak znaky vedoucí k tomu, že Ptáčkovi jsou známá svatá rodina, opakující starý mýtus, tentokrát v marasmu české kotliny, a ne v betlémské krajině, vám Josef Tejkl nabízí od počátku. Takže tu máme rodinu, naději nového života, a nepříznivé podmínky hrozící rodinu zlikvidovat, ještě než se stane skutečností. Jestliže jako tvůrce a divák víte, že svatá rodina do Betléma, kde o ní nikdo nestál, přišla z nařízení krále, kvůli sčítání lidu, tak se před vámi rozevřou trsy dalších obrazů odkazujících k dnešku. Jak ve smyslu státního násilí pod oblohou bezzákonnosti, tak vršící se paradoxy, neboť *svatou rodinu* na zemi založil *emisar d'ábla*, ať už ho chápeme v jakékoli podobě, od zašlého obrázku po současné politikum. Pomáhá mu, stejně jako v dějepřavě *anděl* Mašinfíra, pacholci (poslanec) utečou před silou *slova* novorozeného Mesiáše, přičemž Mesiáš je plastová panenka. Takže je to podfuk i podfuck, jako zřejmý novodobý znak doby, vkomponovaný do znaků původních, z nichž naše civilizace vyrostla. Miminko Panenka Mesiáš je tedy stejně dvojlomným, stejně jako jeho otec Ptáček, byť duchovní matkou je Ptáčková. A jsme obloukem zpět u toho, kdo Ptáček tedy je. Člověk, nebo mýtická osoba? Inu, bude tím, na jakou strunu přitlačíte – jednoduchým nebo plastickým, nebo divákovi nabídnete cosi k přemýšlení.

Pokud jste dočetli až jsem a máte třeba pocit, že příliš nerozumíte, tak se vám omlouvám. Zdánlivě jednoduchý text je zajímavě komplikován a komprimován metafyzickým zacílením a já se opravdu snažil srozumitelně ukázat na jednoduchém příkladu strukturu jeho komunikace se čtenářem a posléze divákem. Jistě, snažím se postihnout více než určitě budete pak hrát, ale smyslem tohoto článku je přece vytvořit jakýsi *arsenál*, ke kterému se můžete vracet, nebo naopak proti němu inscenaci tvořit.

Nuže, SOLNÝ SLOUPY nepřináší příběh postav jako takový, ale přináší *příběh postojů postav* ke světu. Přes postoje ozřejmují téma i vztah k zobrazovanému tématu. Postoj autora i postoje postav nejspíše nebudou příliš vzdáleny postojům vašim a text nabízí možnost jevištní výpovědi od intelektové, směšně-hořké klaunerie, až po drsné hromobití v duchu Zeleného Raula. V textu je i prostor pro škrt, aniž by došlo k poškození podstaty, jak bude naznačeno později. Převažuje žánr demonstrativního, epického divadla, které pracuje s obrazem, jež v nás ten který pojem – symbol otevře. Jedná se tedy převážně o jazyk literatury, který musíte transformovat do jazyka divadla, aby nabyl účinnosti. Součástí zápisu, a též principu zápisu, jsou formy divadelní komunikace od antiky přes středověk až po současnost. Bude dobré si je při rozboru uvědomit, i když je při realizaci skoro určitě nepoužijete. Ale měli byste vědět či tušit, jak fungují. Každopádně neproudí textem lineárně za sebou, ale prostupují se.

Ještě bych rád dodal, že následující výčet jsou pouhé *informace*, ne poučování či návod. Co vyčtete, co vás zaujme a co použijete bude jen a jen vaší záležitostí.

Jaké žánry se tedy v textu *Sloupů* nacházejí, ať už v jakékoli podobě.

*Dionýsie*, což byly rituály-inscenace na počest boha Dionýsa, od počátku měly – a to je důležité – charakter lidové slavnosti, veselice. Důležité, neboť z nich vychází smíchová kultura od tehdy do dnes, která má silnou psychohygienickou funkci, neb nás osvobozuje od tíhy bytí smíchem. Katarze jako božský dar smíchu, chechotu, možnosti ukázat rub pýchy, zdánlivé důstojnosti, nebo lži vydávané za jedinou možnou pravdu. Dělíly se na malé dionýsie – lidové hrátky a velké dionýsie – v nich už se objevila tragédie a komedie tak, jak je známe. Zde poslanecké hrátky, ale i postavení a komentáře Mašinfíry či situace s Ptáčkem.

*Moralita* je alegorický žánr středověké duchovní hry, ve které vystupují postavy ztělesňující abstraktní pojmy Ctností a Neřestí. K nim náleží miráky, hry o zázracích a světcích, a mystéria, která křesťanství přetavilo z antických kultovních rituů do obřadů o narození a zmrtevýchvstání Mesiáše, takže jeden kult nahradila druhým (zde Narození Páně v rodině Ptáčkových, agenti, poslanec). Dále platí, že politická moralita provedená v podobě klaunerie, činí mnohé motivy a situace stravitelné. To platí obecně i pro text *Sloupů*.

*Féerie* je výpravná divadelní hra, vynořující se zpod prken jeviště v čase renesance a baroka. Její děj vychází z mytologické fantastiky a kořeny vyrůstají z řeckých dionýsií. Hlavní jsou postavy bohů, dáblů, etc., Mašinfíra, Ptáček, Maslenikov, ale i Vágnér.

*Revue* je žánr s uvolněnou dramatickou stavbou, ustalující se v druhé polovině 19. století. Vychází z kabaretních čísel, které sestavuje a sjednocuje do celku, byť volného. Důsledně akceptuje princip koláže textu, písní, tance – viz Osvobozené divadlo V+W. Zde mnohé dialogy mezi hlavními protagonisty, které mají jasnou podobu intelektového ping-pongu s míčkem představ a pojmů, a též songy.

*Smíchová kultura středověku* měla rituální i jevištní formy, především za karnevalů, kdy byl čas osvobozen od jakéhokoli náboženského a církevního dogmatismu i od mysticismu. Přitom, co se karnevalu týče, tak tomu se nepřihlíží, ten se spoluprožívá, žijí v něm všichni. Proto Tejkl pracuje s typy oslovení diváků přímých a nepřímých, aby nás aspoň duchovně vtáhl. Pro smíchovou kulturu středověku byly nejdůležitější figury bláznů – srovnajte si postavy ze *Sloupů*. Přitom, a to je pozoruhodné, ve středověku postavy bláznů a hlupáků herci o karnevalu nehráli, přibrali si ty, kdož jimi skutečně byli. A jaký je výsledek *Sloupů*, byť víme, že se jedná o umělý, stylizovaný svět – inu jsme stále všichni blázni, což? Připomínám, že karnevalová parodie je vzdálena současné negativní a formální parodii. Tehdejší parodie totiž zároveň s odmítáním přetvářky a povrchnosti obnovovala lidství – měla psychohygienickou funkci. Její jazyk a principy požíval Lope de Vega, Cervantes, Shakespeare, Grimmelshausen, Rabelais, a další chytrí pánové. Jde o smích univerzální, což je gruntovní, neboť míří na všechno a na všechny, i na ty, co jej realizují.

Možný recept jak byl tento text sestaven zní: sáhnout – ovšem promyšleně – po čemkoli, co poslouží k označení, k zobrazování, prostě k provedení tématu, které trápí autora, a v tomto případě zajisté nejen jeho, pokud zrovna nejste oligofrenní spoližák Břet'a. Tedy vše, co tvůrce k postižení a obnažení reality, za

pomoci obrazu a metafory, potřebuje. Snažil jsem se nastínit poznatelné zdroje, z nichž autor podle mého soudu čerpal, a z nichž zrovna tak můžete, ba možná byste i měli, čerpat vy, když budete *Solné sloupy* realizovat, a inscenováním vykládat svůj postoj na dění, které je v nich zobrazeno. Na druhou stranu to také může kdokoli uchopit intuitivně, když to v něm je jak v hrabalovské koze, a vyšvihnout to na jevišti. To je možné, stejně jako že text v jiném a jinak nadaném jedinci rozpoutá niterné tornádo, které pak na jevišti provede nad textem a mimo text, přičemž bude svou metainscenací komunikovat o tomtéž, jen půjde svébytnou cestou. My ostatní si ale musíme vyhledat, vyčenichat pramínky, abychom naplnili divadelní rezervoár, z něhož lze čerpat inspiraci a uvědomění si souvislostí. Neboť, jak výše podotknuto, běžný dramaturgický postup rozkrývání motivů, vztahů a témat nelze v případě Solných sloupů uplatnit. A pokud ano, mohla by to být cesta slepého s hluchým a beznohým.

Nyní konkrétně k některým textovým aspektům aktovky, která není dělena na obrazy. Škrty berte jako možnost, jak také lze uvažovat. Nejsou jediné, a jediné správné už vůbec ne. Jsou nabídkou.

Str. IV – výprava je celkem jednoznačně popsána, a ať bude mít jakoukoli podobu, musí obsahovat probouratelné jednotlivé prostory a pocit stísněnosti. Hudba koncentrovaného splínu: nejspíše typ *ambientní*, tedy kompozice estetizovaného šumu používaného jako neutrální pozadí sociálních prostředí.

Str. V – navození prostoru a jeho rozprodávání (sčítání lidu a zájmy nadnárodních korporací), plus první anotace Svaté rodiny, zatím jako zvláštního a současně normálního jevu dneška.

Str. V - VI – možný škrť příliš komprimovaného textu, a to od: *Ptáčeková* „...vzala idiota.“, do *Ptáčeková* „...padá tíseň.“

Str. VIII – zase přílišná komprese. Možný škrť od: *Tchyně* „...požární tyč.“, do *Tchyně* „A kdo tam tedy bydlí.“

Další škrť od: *Mašinfíry* „... nehnu jedinou brvou.“, do *Ptáčeková* „...díra do stropu.“

Str. VIII - IX – je jasný kvapík, který končí trojitým jevištním Nelsonem. Jednak *Mašinfíra* řekne „*Sancta Familia*.“, a za dvě repliky se ukáže možnost, že *Ptáček* patří Peklu, že by mohl být protivník *Mašinfíry*, a hned se to zase vrací do reality tajných služeb.

Str. IX – nastává trumfování jak při sto sedm červených zelená to tlačí. Už neplatí biblické, *podle jazyka a podle činů je poznáte*, neboť jsme na velké výhybce. Špice cvakají a vagóny motivů z Fausta, Svaté rodiny, Páté ruské kolony, Špiónů se do sebe prošívají a pokračují na další straně...

Str. IX – ...aby celkem logicky vyústily do střelby. Jenže!?, kytara jako znak samopalu málo funguje (nejsme v provázkové Baladě pro banditu), je zde nastolen povýtce reálný systém, takže by to chtělo skutečnou střelbu slepými, ať už zbraň do kytary zamontujete jakkoli. Zde také poprvé *Ptáček* upřesňuje svoji pozici přes rodinu, zástupce pekla se zpovídá z trápení zástupci nebes, a dostává jakés takés rozhřešení i požehnání. Opět paradoxní výjevy ve všech rovinách: reálné, symbolické, mýtické!

Str. X – trochu problém s replikami *Ptáčka* o politické situaci, kam je ve výkladu vřadit. Nejlepší by to byly glosy *Jó, tak to přece chodí!*, ale pak nesmí být ufnukané, tedy musí plynout jaksi mimoděk, nejlépe při nějaké hře (mariáš?). Nebo jsou replikami zpovědi, replikami zoufání, načež by mělo být jasno, kam jimi ukazujete. Na samotný čin a neschopnost ho využít, či

neschopnost prohlédnout okolnosti. Zoufání nad sebou nebo nad světem. Vždy by měl divák ale tušit, proč jste zvolili tuto variantu – tedy provázání dozadu i dopředu.

Str. XI - XII – srozumitelně jevištně provést situaci rodiny jako takové, rodiny co rukojmí hry špionážní, potom školení a hrátky špionážní, i když ve výsledku je to opět a zase šul nul!

Str. XII – škrť kolem ponorky, opět jen hříčka. Škrť uprostřed repliky *Mašinfíry* po slovech „...co hrdlo ráčí.“, až do *Mašinfíry* „...možná ani nevezmou.“

Str. XII – repliky *Mašinfíry* (Genesis, metafyzično, matlal hlínu, etc.) mohou nedospět v plném významu k vnímání diváků – tak více usadit (přepsat) do jazyka obecného. Říkám to nerad, až se mi z toho tmí před očima, ale informace o vztahu Boha k nám, a o vidění jeho posla, který je v naší existenci až po uši, zde nelze jen tak škrtnout!

Str. XIII - XIV – dva mimoběžné dialogy, které do sebe zapadají jako zavíraný zip, a význam a smysl situace těží právě z prolínání replik určených původně postavě v jiné situaci. Zároveň se zde formuluje idea ženy a idea muže jako úsměvný však do jisté míry nepřekonatelný antagonismus, včetně snahy se s ním občas porovnat. Kameny z vrcholů a plastické mapy hors-tev zde nejsou jen rezavým hřebem soužití a vztahu, ale zároveň jakýmsi úběžníkem smyslu bytí. Čímsi vznešeným, co by člověk neměl pouštět ze zřetele, a nejen proto, že na horách je tomu, co je nad námi, blíž, a pinožení vzdálen. To je přetavení individuálního v obecné v duchovní rovině.

Str. XIV – chtělo by to – nutně - k Herodesovi, Dolfimu i Vissarionovičovi přidat nějakého českého politika. Možná také z historie, ale správně by měl být současný, tím by se význam ukotvil. Špidla či Škromach jsou na forhontě, ale je to na uvážení jednoho každého.

Str. XVI - XVII – onen skvělý podfuk/fuck s narozením Mesiáše, který ale – to je nutné mít na paměti – zásadně přesahuje tuto situaci v čase i prostoru. Stává se metafyzickým argumentem: jistě, nebudete na to tlačit, ani by to nešlo, patří to více do jazyka literatury a individuální niterné představivosti, ale mít na paměti byste to měli. Ono pak to vědomí způsobí, že realizace nebude mít jen pragmatický charakter – což také metafyzika, tentokrát fenoménu divadla.

Str. XVII - XVIII – škrť celé postavy Pultara, neboť zde se vloudila satira ryze komunální, vzhledem k ostatnímu textu značně nepatřičná a ne až tak vtipná. *Mašinfíra* tedy ještě zavolá „...Budte originální!“, pak škrť, a navazuje *Medvídek* „*Sundejte toho magora!*“

Str. XVIII - XIX – z hlubin spánku se vynořuje Pátá kolona ruská, která v zemi české působí nepřetržitě od roku 1812 do dneška. Dialog tří agentů se napsáním příklání k agitce, stejně jako k žonglování s klaunským míčkem pojmu. Takže je jasné, že druhá varianta je pro realizaci nejen divadelně zajímavější, ale i smysluplnější ve všech aspektech. Divák by měl ten poletující míček představ, do kterého postavy pinkají, přímo vidět.

Str. XIX – a zde začíná jediný, zato masivní problém, a tím je zakončení vize světa a postoje k němu, stejně jako zakončení jevištní. Popravdě řečeno, konec skutečný počíná se replikou *Mašinfíry*: „... A ta bestie homo sapiens vždycky jenom chvíli metá klamně kozelce. Ač celý v bílém, vidím to černě.“ Pak škrť a navazovat by se mělo na konci str. XX scénickou poznámkou (*strašlivé zatroubení, třikrát po sobě, všichni ven*) a pak už všechny další repliky a písně až do konce platí. Tedy od křiku *Mašinfíry*: „*Přece mě tady nenecháš, Otče! Já a ...*“, až do hlasu dokazujícího existenci jsoucna nad námi, ať už má jakoukoli

podobu. To vše, co je mezi tím, onen satiricko agitační pohled na lidstvo, metající zase další ze svých falešných kozelců, dehonestuje vše, co bylo před tím nabídnuto. Mohu pouze výše naznačený razantní škrt doporučit a odůvodnit jej tím, že když tam ty až komunální paměty zůstanou, pohltní vše, co bylo před tím sděleno a provedeno. Osud, bídu, faleš, patos (i Medvídek ho má, a nemalý – sic!), boj, vzpouru, lavírování, tedy vše, co souvisí s postojem, který je alfou a omegou *Solných sloupů*. Nerozumím, proč byla odeónská metaforika vyměněna za dikobrazí popisnost. Autor určitě důvod měl, ale možná jsem ho nepřečetl, nebo mi zůstal ještě skryt, nebo, což myslím, bude později dotvořen.

Co dodat závěrem. Není od věci, když soubor, pro který byl tento text napsán, je složen pouze z mužů. Má to svá pro a proti. Příkladně, že ženský a mužský element i elementární svár v podání jednoho rodu vždy lépe vykrytalizuje. Proti zas je to, že síla slabého pohlaví, ona síla, na kterou nemáme, neboť jde o lyrickou agresi, také na jevišti cosi hodí. Dále snad jen podotknutí, že Barbaři už stojí ve dveřích, už překračují náš práh a znesvěcují soukromí, ale my si falešnou humanitou, skrývanou za politickou korektnost, tedy za neochotu soudit a za rozsudkem si stát, připravujeme otroctví pod jejich knutou. I na toto *Solný sloup* obrazně poukazuje.

Josef Tejkl napsal řadu textů a rád bych upozornil, že jeho téma má kontinuitu už drahně let. *Solný sloup* žánrově i textově navazují na malé dionýsie *Kde je zakopán pes*, 16 let starou inscenaci divadla Obsazeno. Velké dionýsie se poprvé projevily v rovině tragické, v textu i režii inscenace *Ptáci na odstřel*, dále ve hře o životě a díle lidového sochaře Pacáka, taktéž 16 a 13 let zpět, v současnosti pak v tragikomických *Amatérech*. Nemusíte s touto poetikou, textovou a divadelní, souhlasit, nemusí vám vůbec konvenovat, ale nelze pominout, že jde o jasné směřování osobní i umělecké. S malou nadsázkou lze tvrdit, že jde o systém včasného varování, a zároveň nabídku očištné koupele. Jinou záležitostí je používání symbolů, pojmů, odkazů, neboť mnohé může spadnout pod prkna jeviště. Jejich neznalosti a záměrné ignorování můžeme přiložit na účet státu, potažmo školství, přičemž jde o triviální základy typu vědeckopopulárních *Malých dějin filosofie*, *Biblické dějeprawy*, nebo *Budování státu* od Ferdinanda Peroutky. Nic z toho není náplní vyučování a někdy se mi zdá, jako by byly záměrně zatajovány. Inu, chléb a hry! Tím rozuměj, že Baviči a Reality show a Mluvící hlavy a další jiné, vyhovují každému režimu. Z dějin se nikdo nepoučí, možná to ani nejde, ale dělat, že před naším okamžikem bytí nic nebylo, a po nás, pokud nebudeme tupě poslouchat a ještě tupěji věřit, opět nic nebude, tak proti takovému antihumánním názorům a státnímu teroru není jiné obrany, než jistá rovina kultury. K ní text SOLNÝCH SLOUPŮ bez pochyb patří, ať už jej přijímáte, či vám z něho trnou zuby.

Při čtení a psaní mám raději ticho než cokoli jiného, ale tentokrát jsem si v jistém okamžiku nejistoty jak, jakým principem dramaturgický pendant sepsat, pustil gospely a spirituály a už je nevypnul. Konvenovaly s tím, o čem Pepa píše. Takže si je možná pusťte také. Kupodivu moji milí a tvrdí a rozhořčení Rolling Stones mne tentokrát nevytáhli z kaše, což se jim jindy vždy podaří. Takže, až otevřete text Josefa Tejkla SOLNÉ SLOUPY, zkuste Down by the Riverside či I am redeemed či Ezekiel saw the Wheel a uvidíte. Třeba to bude fungovat. Zkusťte také Go tell it on the Mountain, a možná slyšíce, uvidíte!

Vladimír Zajíc

JOSEF TEJKL

## SOLNÝ SLOUPY

(Aktovka poněkud destrukční, leč nikoli destruktivní)

### OSOBY:

Božský mašinfíra

Ptáčková

Ptáček

Tchýně

Sláva

Medvídek

Otrokář

Poslanec in seminátor

Pultar

Vágner (Dáma, Dívenka, Kamelot...)

Rejža

Hlas

*Na scéně stylizace sídlištní králikárny, nejlépe ze dvou patrových postelí kasárenské estetiky. Depresivní plachtoidní závěsy etc. Zní hudba koncentrovaného splínu, něco mezi jízdou páternosteru a Straussovým valčíkem Na krásném modrém Dunaji. Tu otevrou se nebesa a v hodině dvanácté za zvuků Božích pendlovek snáší se k zemi Božský mašinfíra, tedy Deus ex machina, chcete-li.*

(rána)

**Vágner:**

*(Vystrčí palici z opony.)*

Rejžo, průser. Ten kretén přerval provazy!

**Rejža:**

Tak ať neklesá, ale stoupá! Ať to vezme v protisměru!

*(Vágner zaleze.)*

**Rejža:**

Opona!

**Božský mašinfíra:**

*(Stojí nad monstrem, zpívá a hraje na kytaru.)*

NĚKDE SE PREJ TADY URVAL HYTLÁK  
STROJVEDOUCÍ JE PREJ ŠÍLENEJ  
COURÁM TADY JAKO STAREJ PYTLÁK  
MARNĚ HLEDÁM VAGÓN ZMÝLENEJ

JENŽE TADY SVRCHU UŽ TO VIDÍM  
DYŤ TY VLAKY NEMAJ KOLEJE  
PODSTATY SE STEJNĚ NEDOPÍDÍM  
DYŤ TO VOBYČEJNÝ POLE JE

KDYBY TADY ZŮSTAL ASPOŇ PRAŽEC  
NEBO TŘEBA SEMAFORU KUS...

*(konsternován výhledem)*

...dyť vy ste to, čuňata, všechno vočesali. Ani výhybka, ani...

*(nahoru k Bohu)*

Jo. A já mám tuhleto rozjetou neřízenou lokomotivu zastavit. Tak to ti, Bože, pěkně děkuju. Za důvěru. Jo. Co bude v mých silách. Už přistávám...

*(Jeho tři mobily se zuřivě rozezvoní.)*

...už to drnčí, už to vibruje. Proboha, sbohem, můj Bože.

*(Dosedne, vyndá GPS.)*

Poloha: střední Čechy.

*(Rozhlíží se.)*

To je maso. Moc hezky tu bydlejí. Tak copak nám to chtějí?

*(Bere první mobil.)*

...dosáhnout demolice tohoto paneláku...nenápadně... A ty lidi poslat kam? Třeba do prdele, panimáju.

*(Bere druhý mobil.)*

...zplanýrovat to tu...nějak mazaně...jasan... Lidi do hajzlu. Yes. Yes. Ok.

*(Bere třetí mobil.)*

...kráter...exodus... Ich verstehe. To se nedá. Dyť by mě ucinkali. Zapnu pouze – masážní mobil krajní nouze. Tak tyhle volové se nějak připletli. Ta jejich králíkárna stojí na strategickém místě, což oni netuší. A já je mám tak nějak demokraticky – s holýma prdelema – vyštípat. Hračka pro Božského mašinfíru! Deus ex machina hlásí EKŠN!

*(Vytáhne u Ptáčku roletu, zašije se.)*

**Ptáčková:**

*(na palici natáčky; gravidní)*

Pejsánku, já už nemůžu. Eletrika nejde už půl roku, lednice vytekla, já vytekla a ty kretění, co překopli ten kabel, se někde zašívaj.

**Ptáček:**

*(v mysliveckém klobouku)*

Haf.

**Ptáčková:**

Už mě nerozesměješ. Já mám v týhle krychli pocit, že porodím kvádr.

**Ptáček:**

A co já nadělám, holuběnko?

*(Recituje.)*

Mne osud do kolébky tvrdé dal...

**Ptáčková:**

*(Padne.)*

Nelituj se, Fógle

**Ptáček:**

*(Recituje dál.)*

...a na kalhoty Ptáčkovou mi přišil.

**Ptáčková:**

Nebuď takový neruda.

**Ptáček:**

Neruda neneruda, teď už nemám ani na kalhoty. A nebýt hodného komunisty, jenž mi ještě stihl přiklepnout tuto kukaň, chvástám se toliko holými hýžděmi. Máme holé hýždě, Ptáčková!

**Ptáčková:**

Pejsánku, já už nemůžu.

**Ptáček:**

Haf.

**Ptáčková:**

Mám pocit, že se na miminko netěšíš.

**Ptáček:**

Těším.

**Ptáčková:**

Netěšíš, Ptáčku.

**Ptáček:**

Haf.

**Ptáčková:**

*(zostra)*

Kdyby ses těšil, tak tuhle zasranou kukaň dávno vyměníš.

**Ptáček:**

Za co, motýlku?

**Ptáčková:**

Za větší byteček, pejsánku. Aby se nám do něj vešlo miminko. A mělo kde hajat.

*(Hysterčí.)*

Já chci pět miminek! A kdepak se tady, v týhle zasraný krychli, vyspíná pět miminek? A miminka porostou a stanou se inženýry. A kdepak tady, v týhle zasraný krychli, rozmístíš pět rýsovacích prken, pejsánku, kde?

**Ptáček:**

Brekeke.

**Ptáčková:**

Já si snad vzala idiota.

**Ptáček:**

*(Loví po kapsách, po zásuvkách, po čertech – nachází, staví na plochu.)*

Tohle jsou malé zápalky, Ptáčková, tohle jsou velké zápalky. Malá krychle, velká krychle.

**Ptáčková:**

Kvádr.

**Ptáček:**

*(Nehne brvou, průběžně koná.)*

Vysypu zápalky. Vsunu malou krychli do velké krychle.

Zatřepu. Zřetelně tam čvachtá. Velmi zřetelně.

**Ptáčková:**

Pejsánku, co kde čvachtá?

**Ptáček:**

*(Stále třepe, klepe očima.)*

Trh čvachtá, holuběnko. Slyšíš čvachtání trhu. Sto táců za špajz!

**Ptáčková:**

Tak tam vrať ty sirky.

**Ptáček:**

Vrátím. Ale trh čvachtá dál. Oba jsme si trh vycinkali, moudivláčku. Klíčema od týhle krychle.

*(Staví malou a velkou krabičku vedle sebe.)*

A cinkali i klíčema od týhle krychle.

**Ptáčková:**

To je kvádr, Ptáčku.

**Ptáček:**

A já se jim nedivím. Vycinkali si majlant. Kolibříku.

**Ptáčková:**

Já se chci těšit na miminko. A jak já se mám na miminko těšit, když se budeme tísnit. Na mě, pejsánku, padá tíseň.

**Ptáček:**

Vyloupím pumpu.

**Ptáčková:**

Já se chci poctivě těšit na miminko.

**Ptáček:**

Tak se musíme poctivě tísnit. Nevyloupím-li pumpu, na velkometrážní krychli naspoříme za pouhých třicet osm let, nebudeme-li jíst maso, ovoce, pečivo a plankton.

**Ptáčková:**

Miminko musí k moři. Cítím, že bude nedonošené.

**Ptáček:**

Vyloupím tedy velkolitrážní pumpu. Jinak naše miminko spatří moře coby šedovlasé.

**Ptáčková:**

Miminko ve mně má žízeň. Podej nám mlíčko.

**Ptáček:**

Mám taky žízeň.

**Ptáčková:**

Voda je v kanystru.

**Ptáček:**

To mám za všecko. Chci lemtat likéry jako můj oligofrenní spoluzák Břet'a.

**Ptáčková:**

Tvůj oligofrenní Břet'a žije na hranici životního maxima. To se mu to pak lemtají likéry, bezdětnýmu. Když je za vodou, prostitut.

**Ptáček:**

Restituent.

**Ptáčková:**

Alou za Břet'ou, pejsánku. Břet'a nám půjčí na byteček.

**Ptáček:**

Břet'a je sice oligofrenní, ale není blbej.

**Ptáčková:**

Děláš to pro miminko! Líná huba holý neštěstí.

**Božský mašinfíra:**

*(Zviditelní se.)*

Moc pěkný vztahy maj. A to se jim sem za chvíli narve ještě prdelatá tchýně. Už ji slyším funět.

*(Tchýně se zadem vsoukává s košem, plným hub, svítí čelovkou.)*

Do již zaplněné krychle se zdárně nabourává Tchýně s košem. Tělo se tře o tělo, koš o koš.

*(Zmizí.)*

**Ptáček:**

Tchýně do domu, houby do domu.

**Tchýně:**

Máte to tu hezký, děti.

**Ptáček:**

Co to máte za zlovyk chodit na návštěvu za tmy!

**Ptáčková:**

Dáš si kafe, babi?

**Ptáček:**

*(znechucen)*

Zase do skříně?

**Ptáčková:**

Tam už se nevejdeš, tam už má miminko fusáček a kočárek a postýlku a sánky a...

**Tchýně:**

Ať vyleze na skříň a chytí se lustru. Já jen trochu poklábo-sím, popiji a nebudu zdržovat.

**Ptáčková:**

Tam už se nevejde, tam už má miminko společenské hry a vaničku...

**Ptáček:**

*(Propasíruje vaničku dolů a napchá se do ní.)*

Ve vaničce je jako v pokojíčku.

**Tchýně:**

Dcerko, jen aby ti do vaničky nezavlekl nějakou infekci.

**Ptáček:**

Vy jste dnes, maminko, horší jak mor.

**Tchýně:**

Přinesla jsem vám zase houby.

**Ptáček:**

To je překvapení!

**Tchýně:**

A tak si dám to kafe, když už je kde.

**Ptáčková:**

A já bych málem zapomněla, maminko, máme pouze horo-lezecký vaříč. Nejde eletrika.

**Ptáček:**

*(Brouká.)*

Miminko, maminko, miminko, maminko, miminko, mamin-ko...

*(Stále slaběji, až se ozve chrápání.)*

**Tchýně:**

*(Ksichtí se, poděšena.)*

To on dělá?

**Ptáčková:**

Strašně se, maminko, na miminko těší.

**Tchýně:**

*(Překřikuje sílící chrápání.)*

V tomhle přece miminko mamince neusne! Tady může mi-minko jenom bdít!

**Božský mašinfíra:**

*(s francouzákem v ruce)*

Tady se už musí zasáhnout. Náš starej – teda jako pámbu – říká: Uzrála chvíle, v níž podjebávat je nezbytné.

*(Hrom – Božský mašinfíra našeptává.)*

Třeba někdo vedle umře úplně přirozenou smrtí, vy mamla-sové. Tak mu těsně předtím slibte stříbrnou rakev – a pak už jen do evidentně opuštěného bytu probouráte díru.

*(probuzen)*

**Ptáček:**

Teď mě, maminko, teda jako tchýně, poprvé mrzí, že nesou-sedíme.

**Ptáčková:**

Už zase mluví ze spaní. Ale já jsem ti taky přetažená...

*(Osazenstvo se ponoří do spánku – trojhlasné chrápání.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Vítá Otrokáře s Dámou u levého bočního vchodu do kukaně.)*

Vítejte, přátelé! Jsem tu něco jako domovník, ale můžete mi říkat familiárně Mistr opravčí. Prosím. Typický služební byt, s interiérem typu letiště, ladění do šou barev...

**Otrokář:**

*(Práskne bičem.)*

To by stačilo, Mistře opravčí.

*(Znovu práskne bičem.)*

Běžte si tím francouzákem udělat předehtu, nebo vás zmrs-kám.

*(Za zvuků luzného hitu Otrokář odkládá se sadistickou rozkoší oblek + kravatu na ramínko, u kalhot rovná puky, vilná choreografie, končí v řemení, nasazuje masku – Dáma si odloží vše až na krajková tanga– dozní hudba, Otrokář práskne bičem.)*

Alou!

*(Dáma vskočí do kutlochu, Otrokář za ní.)*

**Tchýně:**

*(probuzena)*

Kafe. Rozlili mi kafe. Sedm let neštěstí.

**Ptáček:**

*(probuzen)*

Náraz. Někdo se prokopává k nám. Zpět – prořezává.

**Božský mašinfíra:**

*(Vyskytne se.)*

Otrokář a Dáma zvyšují intenzitu orgastického hekání a řevu, lustry se houpou, nádobí cinká...

**Tchýně:**

Někdo tam někomu ubližuje. Zeti, neměl bys jít na pomoc?

**Ptáček:**

*(Dere se z vaničky.)*

Je na místě překonat strach a pochlapit se.

**Ptáčková:**

*(Srazí ho do vaničky.)*

Padej do vaničky, ty chlípne ženaté prase!

**Ptáček:**

*(Kope bezmocně nožičkami.)*

Do psích jater, tak už se nějak, babizny, dohodněte!

**Tchýně:**

Dcerko, co to do tebe vjelo?

**Ptáčková:**

*(Hysterčí.)*

Právě že nic. Vůbec nic do mě nevjelo! Zatímco do té krávy vedle...

*(bušení odvedle)*

**Dáma:**

Kdo je u tebe kráva?

**Otrokář:**

Takové výrazy jsem na adresu ženy za celý život nepoužil.

**Ptáčková:**

*(Buší.)*

Používej si, co chceš, sviňáku!

**Otrokář:**

Komunikace s osobou vašeho IQ je pro mne zcela nemožná.

**Ptáčková:**

A jaký IQ má ta tvoje rozhodnočka?

**Dáma:**

Hluboký, abys věděla, ty jalovice!

**Ptáček:**

A taková to bývala klidná partaj, že, maminko?

**Ptáčková:**

*(zraněna)*

Nadala mi do jalovic. Mně, nastávající mamince. Urazila naše miminko. V podstatě prohlásila, že se narodí rohaté.

**Tchýně:**

Děti, děti, děti. Děti, děti.

**Ptáček:**

Tchýně, tchýně.

**Tchýně:**

Tak se vám narodí čertík, no. Hlavně když to bude zdravý čertík.

**Ptáček:**

Bll, bll, blllll.

*(Vedle se opět zvolna začíná souložit, obvyklá gradace.)*

**Tchýně:**

Kdo to tam bydlí?

**Ptáček:**

Jakýsi vetchý stařeček.

**Ptáčková:**

Velmi vetchý stařeček. Nad hrobem.

*(řev, hekání, cinkot...)*

**Tchýně:**

Nad hrobem. Ale kanec k pohledání. Ledaže vetchých stařečků je tam více. Dva. Možná i tři.

*(orgasmus, poté ticho)*

**Ptáčková:**

Nebo ani jeden, Ptáčku!

**Ptáček:**

Jsme my to ale... mentálně zanedbaní jedinci, Ptáčková.

Třeba už tam opravdu není ani jeden velmi vetchý stařeček.

**Ptáčková:**

A přitom tam ještě zcela nedávno ten asketický stařík prožíval zasloužené stáří.

**Tchýně:**

Telata jste. Přímo pod nosem vám zaklepe nájemník bačkora a vy to prošvihnete.

**Ptáčková:**

Museli ho trochu přimordovat, vždyť ještě sportoval.

**Tchýně:**

Miminko mohlo mít pokojíček. Teď vám tady budou u hlavy šoustat.

*(Opět se vedle rozjíždí soulož, analogická gradace)*

**Ptáček:**

Nějak si zvyknem. Zvyk je železná košile.

**Ptáčková:**

Já si zvykat nechci. To radši zemětřesení.

**Tchýně:**

Tak. Miminko nemůže celé dětství prožít v řevu nymfomanek.

*(orgasmus, ticho)*

**Ptáčková:**

Nějak zrychlujou. Co bude zítra?

*(Zvedne též oponku u Ptáčků, mizí.)*

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za maminku!

**Sláva:**

*(Sťukne se s Medvídkem hlavami, permanentně řve.)*

Co hloupneš, Medvídku?

**Medvídek:**

*(Permanentně řve, zamačkává bouli.)*

Berany berany duc! Jak seš starej, tak seš blbej. Cák mám hlavu z litiny?

**Sláva:**

*(Těž zamačkává bouli.)*

Já mám taky podlitiny.

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za tatínka!

**Medvídek:**

*(Opět se sťuknou.)*

A neřvi porád jako tur!

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za Sudety!

**Sláva:**

*(Opět se sťuknou.)*

Kobyla mě kopla. Zamlada. Do hlavy.

**Medvídek:**

*(Nasazuje si přilbu.)*

Ony tě ty pubertální nápady přejdou!

**Ptáček:**

*(Unaven odkládá perlík.)*

Nalevo nám pšenice nepokvete.

**Sláva:**

Kdyby mě ta kobyla kopla do koulí, tak teď slyším trávu růst.

**Medvídek:**

Do koule nebo do koulí, to máš prašť jako uhod'.

**Sláva:**

Koho?

**Tchýně:**

Ale jak tam, zeti, vylezeš, k páterovi?

**Ptáček:**

Co bych já lez k páterovi?

**Tchýně:**

Protože chrápeš, zeti, a budil bys miminko.

**Sláva:**

Párek bych si dal. Máš tam, Medvídku, párek?

**Ptáček:**

Vedle řvou jak u Verdunu a to miminku nevadí?

**Medvídek:**

Kradu snad? Párky nemáme.

**Sláva:**

Tak dvě nožičky.

**Ptáčková:**

A jakpak tam asi já a miminko vylezeme? Bez tyče?

**Medvídek:**

Střevo jedno!

**Sláva:**

To nevadí. Ale nožičky dvě.

**Ptáček:**

Tebe vysadím a haranta ti podám.

**Ptáčková:**

*(Řve.)*

Mého zlatouška nazývat harantem nebudeš!

**Medvídek:**

Slyšíš vedle tu dračici?

**Sláva:**

Jó, ale radši kremžskou.

**Ptáčková:**

*(Buší do zdi.)*

Kdo je u vás dračice? Já jsem jenom dohřátá!

**Sláva:**

Dyť to říkám. Klobásu prohřátou a hořčici kremžskou.

**Ptáček:**

Pudu bydlet třeba do prdele.

**Tchýně:**

Inu, děti, snad abych šla. Labutě bych měla nakrmit.

*(Vylézá spodem na forbínu, drobí rohlík a hází do diváků.)*

**Ptáčková:**

Já se prostě bojím, pejsánku, že mi miminko hapá od pátera sem. Já vím, pejsánku, že nahoře je tepleji a tišeji a světleji a prostorněji...

**Ptáček:**

*(Recituje.)*

Až budeš rodit v potu tváře, zábradlí budu svářet!

**Tchýně:**

*(Drobí rohlík, hází do lidí.)* Lída Lída, Lída Lída.

**Medvídek:**

Kolik jsme hráli hokej?

**Sláva:**

Čeho?

**Medvídek:**

*(Zvlášť silně zařve.)*

Hokej kolik jsme hráli!

**Sláva:**

*(Podívá se na hodinky.)*

Půl čtvrtý pryč.

**Medvídek:**

Čumíš do bedny celý odpůldne a marnost nad marnost.

**Tchýně:**

Zlatej páter. Lída Lída.

*(Hází rohlík do lidí.)*

**Ptáčková:**

A nemám si kam odkládat řasenku.

**Ptáček:**

Nemám kde rozestavit své vrcholové kameny.

**Sláva:**

Nevíš, Medvídku, jak skončil hokej?

**Tchýně:**

Lída Lída. *(rohlík do lidí)*

**Ptáček:**

Děkuji.

*(Zatahuje oponku.)*

**Tchýně:**

Chlap – to je plevel, dcerko. Chlap – to je přestrojená nepřetržitá žízeň!

*(Božský mašinfíra a Ptáček konečně sami.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Zvedne Ptáčkovi klobouk, pod ním růžky.)*

Apage satanas!

*(Zahodí klobouk dozadu.)*

**Ptáček:**

Dobrá, rozkryl jsi mne.

*(Ukáže placku.)*

A kdo cáluje tebe? Gé ? Nebo snad Eš?

**Božský mašinfíra:**

Ani jeden, ani druhý.

**Ptáček:**

Takže Devátý? A poslal pro mne URNU. Seš URNA?

**Božský mašinfíra:**

Mne platí ten První.

*(gesto k nebi)*

Ale tady u vás v tom už mám bordel.

*(Přehrabuje placky, podává Ptáčkovi.)*

**Ptáček:**

*(Čte.)*

KGB, BIS, CIA, FBI, NKVD... Ty vole, kolik těch placek máš?

**Božský mašinfíra:**

Copak já vím? Já jsem pouze řadový demiurg. Mě sem starej – teda jako ten První – citýruje za trest. Čím dál častěj. Že prej to tady zachrání.

**Ptáček:**

Vidíš. To můj starej už vzal dávno kramle.

**Oba:**

*(Vypuknou v hurónský smích.)*

## Š P I O N Á Ž N Í B L U E S

*(Božský mašinfíra hraje chvíli naprázdno.)*

**Ptáček:**

Vágner! Kde je moje božská loutna?!

*(Vágner přiběhne s kytarou a podává ji Ptáčkovi.)*

Neser boha, Vágner!

*(Nakopne Vágnera.)*

Dneska hraje nebešťan.

*(Vágner odsviští.)*

**Oba:**

KAREL ČTVRTEJ

JINDŘICH VOSMEJ

STANDA DEVÁTEJ

NIKAM NECHVÁTEJ

DYŤ ČAJ VO PÁTEJ

UŽ JE VOHŘÁTEJ...

My špióni vstáváme neuvěřitelně brzo.

**Ptáček:**

Noc je ještě mladá –

**Božský mašinfíra:**

- a já už ve střehu.

*(sólo zpěv)*

KDYKOLIV SEM NÁKÝ COUŘE ZPÍVAL

TOHLE ŠPIONÁŽNÍ BLUES

HNED JSEM CHYTIL LUES

A TRÁPILA MĚ VELICE

TAHLE PŘÍJICE

KDEPAK SLEPICE

**Ptáček:**

*(Popíjí, vpadne.)*

Ty vůbec nemaj v kontrarozvědce bejt! Ani v rozvědce nemaj bejt!

**Božský mašinfíra:**

VŠECKO JE TU MEJT

IN AMERIKA

ZEMĚ VELIKÁ

ZEMĚ STRAŠNĚ GRÓÓSS...

*(Chytí se za ústa.)*

Už si zase pouštím hubu na špacír. Já snad jednou doopravdy něco vykydám. Já snad jednou prásknu i to, že tohle není kytara, ale kalašnikov.

*(Zahájí palbu do diváků.)*

Sorry. Zdálo se mi, že někde někomu přeběhl... úsměv po tváři.

**Ptáček:**

Hele, znáš tohle? Člověk člověku vlkem. Sionista sionistovi bolševlkem! Haha. Zakroutěj nám stejně krkem.

**Božský mašinfíra:**

*(Zpívá.)*

JÁ NECHCI ZŮSTAT POZADU

STANU SE ŠPICLEM MOSADU

PROTOŽE TYHLENCTY ŽIDI

JSOU VESMĚS NÓBL LIDI

**Ptáček:**

*(Průběžně chlastá.)*

Ty kluku zlatá, ty seš můj formát! Vágner!

*(Vágner přiběhne, Ptáček mu vrazí kytaru.)*

Jak začne tenhle pán zase muzicírovat, posvítiš mu do ksichtu, aby všichni viděli, že je zlatej.

*(Nakopne Vágnera, ten odběhne.)*

Ale nemysli si, ta moje famílie, ta je autentická. Já jsem mučedník, hochu. Tchýně, to je kráva, jen zabučet. Žádná konspirace – tvrdá realita.

**Božský mašinfíra:**

Zavařil sis, Ptáčku.

**Ptáček:**

A neříkej mi Ptáčku, já ti taky neříkám Cyriago. Já jsem Ondra – a ty?

**Božský mašinfíra:**

Můžeš mi říkat třeba... Bóžo.

**Ptáček:**

Bóžo! Ty kluku, ty ani nevíš, jak už mě to tady všechno sere.

Zas...

*(Rozhlíží se.)*

Zas...

*(Křičí.)*

Zasraná demokracie!

*(Klidněji.)*

Míru Sládka na ně, ten by jim zvochloval hřbety!

*(Sní.)*

A Zakarpatskou Ukrajinu by připojil...a parlament by rozpustil...a meze rozoral... a všude by kvetly magnólie... čoveče, já ti to vidím... Znáš ty vůbec Míru Sládka?

**Božský mašinfíra:**

Nějakej pivovarník?

**Ptáček:**

Hovno pivovarník. Politik! Špičkověj! Otec vlasti!

**Božský mašinfíra:**

Nejmenovat, Ondro.

**Ptáček:**

Já o tom nechtěl mluvit, Bóžo, ale vyprovokovals mě. Tedy – Míra Es je můj kamarád z dětství.

*(Počne štkát.)*

Promiň, Bóžo, ale já když si vzpomenu, jak jsme tenkrát ve školce...

*(Štká ještě více.)*

Dyť my ti měli stejný šle... a stejný rádiovky... Anebo jak mě jednou ze svého skromného kapesného ve třinácti opil smíchovským pivem... a neopustil mne, Bóžo! Dovlekl mne až k rodným vratům, o ta mne opřel, a pak, Bóžo, zpoza sloupku zazvonil...

**Božský mašinfíra:**

Špičkový politik, Ondro.

**Ptáček:**

Ano, matka otevřela... a já padl dovnitř! Rozumíš, Bóžo?

Míra mne dostal do bezpečí.

**Božský mašinfíra:**

To od něho, Ondro, bylo nezištné.

**Ptáček:**

*(Vytrvale upíjí.)*

Já jsem ti takovej dobrohloupej pitomec, Bóžo. Já byl ten pravej dělník revoluce! Já tady v týhle díře to Vobčasný fórum zakládal. Takovej já byl idiot, Bóžo. Já to všechno těm blbejm ksichtům, co se tam potom narvaly, předkousal a podesral - ehm - podestlal. Eště že jsem vycoufal, Bóžo.

**Božský mašinfíra:**

Ještě tohle do chalupy.

**Ptáček:**

Srali mě. Ty jejich Minderwertigkeitskomplexy, ze kterejch se tam přišli kurýrovat! Ty jejich rypáky, vytvarovaný přesně do koryt, z nichž se chystali žrát!

**Božský mašinfíra:**

Ty máš, Ondro, strašně rád lidi, vid'?

**Ptáček:**

Strašně, Bóžo. Ani nevíš, jak bych těm kreténům v parlamentě roztrískal kušny. Pohorama bych jim poskákával po držkách. Služební limuzíny podpálil!

**Božský mašinfíra:**

Ondro, ty jsi takové dobrotisko.

**Ptáček:**

Konstruktivní dobrotisko. Zatímco já zakládal strany, oni konta. A přitom jsme vždycky začínali tak nějak stejně, víš? Tak nějak samosprašně, nezávaznou debatou u kávy, ze stejný touhy zlepšit svět. A za tejden už si váleli prdele v parlamentě, já vycoufal a zakládal...A oni, Bóžo, už třímali otěže.

**Božský mašinfíra:**

Jen jestli ty nejsi trochu zaujaté dobrotisko.

**Ptáček:**

Ty vole, třeba na kancelářský potřeby má takovej poslanec pouhých dvanáct set korun.

**Božský mašinfíra:**

To je sotva na tejden, když je pracovitej.

**Ptáček:**

Já si gumu kupuju ze svýho, a to беру deset litrů. Já nebejt agent, Bóžo, tak se pudu pást. A to takovej lempl poslanec-kej schlamstne padesát litrů základ, dvacet litrů na dopravu, kterou má zadara, osm litrů na telefon, sedm litrů na reprezentaci, funkční, diety...blil bych do jara, než to jen vyjmenuju.

**Božský mašinfíra:**

Vidíš, Ondro, já jim nezávidím. Já bych jim ještě přiznal ošatné, z ošatného bych vyčlenil kravatné, z kravatného jehličné...

**Ptáček:**

Mlč, bývalý příteli! Takhle mě vožrat. Teď si mě doprav do vaničky, jak chceš.

*(Božský mašinfíra Ptáčka vecpe dovnitř.)*

**Tchýně:**

*(zděšena)*

Dcera je těhotná, pane páter.

**Ptáček:**

*(ve vaničce)*

To je obvyklý trik, jak proniknout do struktur.

**Ptáčková:**

Už si zase nasadil ty blbý rohy. Jak se někde vožere, vrátí se rohatej! Prase.

**Ptáček:**

Žádné prase. Vlastním jménem inženýr Nývlt a jsem u kriminálky. Ale nikomu to neříkejte, bylo by to předčasné...

*(Usne ve vaničce, občas zachrápe.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Osadí opět svůj byt, do díry.)*

Zlatej celibát!

**Ptáčková:**

Já jsem těhotná, pane páter.

**Božský mašinfíra:**

I toto. Moje dcera vyhrála loni Miss Vodní stavby, ale já s tím nesouhlasím. Jako bychom někdo byli hezčí a někdo



Kdepak Cyril s Metodějem! V tomto bytě žijí daleko významnější hrdinové. Žijí v něm nahluchlý stařec Sláva a stařena Medvídek. Sláva řve jako tur, protože se neslyší, Medvídek řve jako tur, aby slyšel Sláva.

*(Zvedne též oponku u Ptáčků, mizí.)*

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za maminku!

**Sláva:**

*(Sťukne se s Medvídkem hlavami, permanentně řve.)*

Co hloupneš, Medvídku?

**Medvídek:**

*(Permanentně řve, zamačkává bouli.)*

Berany berany duc! Jak seš starej, tak seš blbej. Cák mám hlavu z litiny?

**Sláva:**

*(Těž zamačkává bouli.)*

Já mám taky podlitiny.

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za tatínka!

**Medvídek:**

*(Opět se sťuknou.)*

A neřvi porád jako tur!

**Ptáček:**

*(rána perlíkem)*

A za Sudety!

**Sláva:**

*(Opět se sťuknou.)*

Kobyla mě kopla. Zamlada. Do hlavy.

**Medvídek:**

*(Nasazuje si přilbu.)*

Ony tě ty pubertální nápady přejdou!

**Ptáček:**

*(Unaven odkládá perlík.)*

Nalevo nám pšenice nepokvete.

**Sláva:**

Kdyby mě ta kobyla kopla do koulí, tak teď slyším trávu růst.

**Medvídek:**

Do koule nebo do koulí, to máš prašť jako uhoď.

**Sláva:**

Koho?

**Tchýně:**

Ale jak tam, zeti, vylezeš, k páterovi?

**Ptáček:**

Co bych já lez k páterovi?

**Tchýně:**

Protože chrápeš, zeti, a budil bys miminko.

**Sláva:**

Párek bych si dal. Máš tam, Medvídku, párek?

**Ptáček:**

Vedle řvou jak u Verdunu a to miminku nevadí?

**Medvídek:**

Kradu snad? Párky nemáme.

**Sláva:**

Tak dvě nožičky.

**Ptáčková:**

A jakpak tam asi já a miminko vylezeme? Bez tyče?

**Medvídek:**

Střevo jedno!

**Sláva:**

To nevadí. Ale nožičky dvě.

**Ptáček:**

Tebe vysadím a haranta ti podám.

**Ptáčková:**

*(Řve.)*

Mého zlatouška nazývat harantem nebudeš!

**Medvídek:**

Slyšíš vedle tu dračici?

**Sláva:**

Jó, ale radši kremžskou.

**Ptáčková:**

*(Buší do zdi.)*

Kdo je u vás dračice? Já jsem jenom dohřátá!

**Sláva:**

Dyť to říkám. Klobásu prohřátou a hořčici kremžskou.

**Ptáček:**

Pudu bydlet třeba do prdele.

**Tchýně:**

Inu, děti, snad abych šla. Labutě bych měla nakrmit.

*(Vylézá spodem na forbínu, drobí rohlík a hází do diváků.)*

**Ptáčková:**

Já se prostě bojím, pejsánku, že mi miminko hapá od pátera sem. Já vím, pejsánku, že nahoře je tepleji a tišeji a světleji a prostorněji...

**Ptáček:**

*(Recituje.)*

Až budeš rodit v potu tváře, zábradlí budu svářet!

**Tchýně:**

*(Drobí rohlík, hází do lidí.)* Lída Lída, Lída Lída.

**Medvídek:**

Kolik jsme hráli hokej?

**Sláva:**

Čeho?

**Medvídek:**

*(Zvlášt' silně zařve.)*

Hokej kolik jsme hráli!

**Sláva:**

*(Podívá se na hodinky.)*

Půl čtvrtý pryč.

**Medvídek:**

Čumíš do bedny celý odpůldne a marnost nad marnost.

**Tchýně:**

Zlatej páter. Lída Lída.

*(Hází rohlík do lidí.)*

**Ptáčková:**

A nemám si kam odkládat řasenku.

**Ptáček:**

Nemám kde rozestavit své vrcholové kameny.

**Sláva:**

Nevíš, Medvídku, jak skončil hokej?

**Tchýně:**

Lída Lída. *(rohlík do lidí)*

**Ptáčková:**

A nejen to. Kde se asi budu řasit?

**Ptáček:**

Plastické mapy horstev. Nemám kde rozestavit své plastické mapy horstev.

**Ptáčková:**

Zdá se, žabáčku, že už není kam expandovat.

**Sláva:**

Kolik?

**Ptáčková:**

Nalevo se huláká, vedle řvou dva magoři a nahoře se souloží.

**Medvídek:**

Půl čtvrtý, dube.

**Ptáček:**

Micinko, nesouloží. Teď zrovna se nahoře nesouloží.

**Sláva:**

Já jsem si to myslel.

**Tchýně:**

Lída Lída. A už hodně dlouho se tam nedějí nemravnosti.

Lída Lída.

**Ptáčková:**

Třeba jim vypadá turnus.

**Ptáček:**

Turnus sem, turnus tam, je to prostě vopuštěný.

*(Vyleze nahoru, chápe se perlíku, následuje rána do stěny; Sláva a Medvídek se opět ducnou hlavama.)*

**Tchýně:**

Jen aby vás nezavřeli, děti. Lída Lída.

*(Rohlík do lidí, vrací se spodem.)*

**Sláva:**

Koukej už s tím trkáním přestat, Medvídku. Už mě to přestává bavit.

**Ptáčková:**

Dneska? Dneska můžeš chodit nahatá po náměstích a trhat mouchám křídélka a posmívat se kulhavým stařečkům...

*(Leze za Ptáčkem.)*

*(Ptáček vyprodukuje další sérii rychlých ran perlíkem a následných ducnutí; stěna je proražena.)*

**Ptáček:**

A teď babo rad'.

**Tchýně:**

S tímhle já nemám nic společného.

**Sláva:**

*(otřesen z koulovačky)*

Jsem jakýsi připitomělý.

**Ptáčková:**

*(Prolézá chtivě dírou.)*

Jakýpak štráfy. Já, Ptáčku, tady je krásný letiště. Tady bych chtěla mít občas mezipřistání.

**Ptáček:**

*(Proleze těž.)*

Kdepak. Letiště se zmenší. Někde ty plastické mapy horstev rozložit musím. Nebo ti zemru touhou po výšinách.

**Ptáčková:**

Proč celý byt musíš zapráskat těma svejma kýčema? To radši táhni do hor dovopravdy.

**Ptáček:**

A kdepak na to mám asi vzít, když do vás cpu horem dolem?

**Ptáčková:**

Prodej plastické mapy.

**Ptáček:**

Nikdy! Přes mou mrtvolu.

**Ptáčková:**

Tak zemři touhou.

**Sláva:**

Co bude s tou klobásou, medvídku?

**Medvídek:**

Chtěls párek.

**Sláva:**

Máš pravdu, jedno by bodlo. Ale černý, Medvídku.

**Medvídek:**

Slávo, Slávo! Ty mě jednou užlučíš.

**Tchýně:**

A já mám doma práce, že nevím, kam dřív skočit.

**Ptáček:**

To já bych věděl přesně, kam byste měla skočit.

**Ptáčková:**

Už netrucuj, čápátko moje. Strháme se zdí tyhlencty pornografie a ozdobíme ložničku tvými horstvy. Aby se ti lépe startovalo a přistávalo a startovalo a...

**Ptáček:**

Horstva ale nemohou vertikálně viset. To odporuje logice hercynského vrásnění a alpinismu vůbec.

**Ptáčková:**

Pořád lepší, než svislý letiště. To už je naprostá ptákovina! Jestli hodláš kvůli těm svejm muchlázím souložit celej život nadále na stojáka, je mezi náma konec. Já jsem žena pomalu středních let, téměř matka, já se již nenechám ponížovat druhořadými polohami, jichž jsem si bohatě užila u kasárenských plotů! Teď mi svitla naděje vyzkoušet celou Kámasútru, a já ji vyzkouším!

**Tchýně:**

Kytky bych měla zalejt.

**Ptáček:**

A co vrcholové kameny?

**Ptáčková:**

Můžeme je ve vkusných pytlících zavěsit ke stropu.

**Ptáček:**

To je nedůstojné entuziasmu, vynaloženému při sběru.

**Ptáčková:**

Tak je mrštíme na dno řeky! Nebo do opuštěné šachty!

**Ptáček:**

*(Rozdurděn opustí hříšný pokojík.)*

Slepice jedna slepicovatá! Slepicoidní! Se slepicí!

**Tchýně:**

To je na mne nebo na dceru?

**Ptáček:**

Krůty s krůtama!

*(Řve.)*

Žijou si tady napresovaný do krychlí a nikde záblesk vyšší ideje!

**Sláva:**

Co to?

**Ptáček:**

A když se s ní letmo střetnou, hrcnou na bidýlko a dřepějí!

**Sláva:**

Jo.

**Ptáček:**

Potom zkydnou z bidýlka do pletení a do střihů a začnou se popelit!

*(Medvídek celou dobu plete.)*

**Sláva:**

Jo.

**Medvídek:**

Troubo.

**Ptáček:**

A mužskou obět si vykládají jako slabost. Servou nás ze štítů, sbalí plachty našich jachet, ukradnou nám mapy a busoly!

**Sláva:**

Jo.

**Ptáček:**

A když náš duch vzlétne a rozmlátí v nádherné revoluci stěny kobek, nezatočí ta drůbež po vzletu!

**Sláva:**

Ano.

**Ptáček:**

Naopak. Chce pod sebe hrabat, chce se pustě pářit, chce hnízdit!

**Sláva:**

Taky bych pařil.

**Medvídek:**

Idiote.

**Tchýně:**

Králíkům bych měla dát.

*(Vylézá spodem.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Vyskytne se.)*

Ptáček zapadne zmožen do vaničky. Ptáčková v hříšném pokojíku bude záhy překvapena Poslancem inseminátorem, Dívenkou římská jedna a římská dvě. Obě jsou evidentně nezletilé, Pán evidentně zletilý, opěšalý životem. V podhorských kravínech si nainseminoval pěkný balík, to však je úplné nic proti balíku, který má dnes v podhradí. Aby profesně nezakrněl, ve volném čase provozuje nadále své hobby.

**Poslanec inseminátor:**

*(Již vysvlečen vniká do pokojíku, spatří Ptáčkovou.)*

Pokojská?

**Ptáčková:**

*(Couvá k díře.)*

Nee... Ptáčková.

**Poslanec inseminátor:**

A mne asi poznáváte. Nepoznáváte? Parlament? Televize?

Nic?

**Ptáčková:**

Nám se televize nevejde do bytu.

**Tchýně:**

Ná, puť a puť a, ná. *(rohlík do diváků)*

**Poslanec inseminátor:**

Jsem tu vlastně inkognito. Děvčátka, ne abyste mne vy-zradila. Ostatně, žádný pedofil nejsem. Obě děvčátka mají úplnou školní docházku, úplný chrup a jsou úplně blbá, hahaha, hahaha, hahaha.

*(Dívanky smějí se s sebou.)*

**Dívanka:**

To máte tak velkou televizi, že se vám nevejde do bytu?

**Poslanec inseminátor:**

No vidíte, že mám pravdu. Mimochodem, kde jste se tu vyskytla?

**Ptáčková:**

Omítka... spadla. A vlhko, trubky... havárie. Dírou...vyskytla...jsem se.

**Poslanec inseminátor:**

Měl jsem poněkud intimnější představu. Je to tu jak ve výkladní skříni.

**Ptáčková:**

Závěsy zplesnivěly, záclony zplesnivěly...

**Tchýně:**

Ná, puť a puť a, ná.

*(rohlík do diváků.)*

**Poslanec inseminátor:**

Nakonec, nemám se za co stydět. Nelze nepřetržitě tvořit legislativu, to by člověk zblbnul. Tak to občas proložím masem, abych neudělal botu.

**Dívanka:**

Já jsem tvoje Ema a mám svoje maso. Hahaha, hehehe.

**Poslanec inseminátor:**

Jednou to neproložím masem, a zruším z vyčerpání třeba Benešovy dekrety. Tohle já si na triko nevezmu.

**Dívanka:**

Elce pelce do pekelce. Úúúž.

**Tchýně:**

Ná, puť a puť a, ná.

**Poslanec inseminátor:**

Já si nechci stěžovat, ale být legislativcem, to není žádný med. Při frekvenci převratů v téhle lokalitě nasazujete své duševní zdraví, abyste s vypětím sil prosadil to, co už tady před třiceti lety bylo a co jste se stejným vypětím sil prosadil ke zrušení. A teď si představte neproložit to masem! Jaké státoporné chaosy by člověk jen tak levou zadní mohl zapříčinit. Jednou to neproložíte masem, a ejhle, dolar parazituje na koruně! Proto já to masem prokládám, protože je to moje morální povinnost k voličům.

**Dívanka:**

Já mám orální povinnost k tobě, hahaha, hehehe.

**Poslanec inseminátor:**

Volič není žádný tupec. Volič totiž okamžitě postřehne vaši pasivitu v oblasti masa. Mimochodem, chvátáte někam?

**Tchýně:**

*(Hotoví se k návratu spodem.)*

Nechvátám.

*(Vrací se spodem.)*

**Ptáčková:**

*(Primražena.)*

Školačky jsou už nalehko.

**Poslanec inseminátor:**

Středoškolačky. Ony ovšem zbožňují vizuální podporu.

**Ptáčková:**

Manžel by mne zabil.

**Ptáček:**

*(Probere se ve vaničce, přestane chrápat.)*

Nezabil. Klidně si tam zůstaň i s outěžkem.

**Poslanec inseminátor:**

Za údržbu tohoto relaxačního prostoru vám samozřejmě děkuji a jestli vás to neurazí, pokračujte v údržbě, než to zazdíme.

**Ptáček:**

Už se stalo, zákonodárče.

**Tchýně:**

A noviny musím odhlásit.

*(Ptáčková prolézá dírou do své patrové krychle.)*

*(V hříšném modulu startuje první vlna.)*

**Sláva:**

Jestli já nemám zimnici, Medvídku.

**Medvídek:**

Pařeze s pařezem.

**Sláva:**

Kdo páře zem?

**Medvídek:**

Vedle se prachšprostě trtká!

**Sláva:**

A proč by to dělal, krtek?

**Ptáček:**

Nalevo řvou, nahoře řvou, jenom dole držíme hubu.

**Ptáčková:**

Ááááuvauvau, jauvejs, auvajs...

**Tchýně:**

Že tys to zakřik, zeti!

**Ptáčková:**

Jauvejjauvejjauvejjauvajs...

**Ptáček:**

Čertík!

**Božský mašinfíra:**

*(Zjeví se s kytarou.)*

Řev rodičí Ptáčkové se mísí s orgiastickým řevem Poslance inseminátora a Dívenek, oba řevy vygradují k vrcholu.

*(Zatáhne oponky, notuje si.)*

NARODILO SE MIMINKO  
TO JISTĚ VŠECHNY DOJME  
ZAKOŘENILO SEMÍNKO  
TAK NADĚJÍ SE KOJME

ŽE BUDE JINÉ, LEPŠÍ  
KONEČNĚ NĚKDO SPASÍ SVĚT  
A KVÉRY ZAČNOU REZIVĚT...

Ačkoliv – co miminek už se na tomhle světě narodilo. A byla nejmiminkovatější ze všech. Třeba Herodes, to vám bylo tak sladký miminko! Nebo Dolfi – a Vissarionovič – než jim narost knír. Miminka, co si takhle konečně pamatovat, jaká je to obrovská klika, že se dva lidi pomilují? Jakej je to zázrak, že zrovna tenhle mikropulec, spermie ušatá, se zakousnul nejdřív? Co si takhle konečně jednou provždy zapamatovat porodní bolesti a kdo nám utíral prdelku? A pak už, himelhergotkrucifix, sekat latinu?

*(Zahřmí.)*

Gloria in Excelsis Deo.

*(Zpívá.)*

NARODILO SE MIMINKO  
TO JISTĚ VŠECHNY DOJME  
ZAKOŘENILO SEMÍNKO  
TAK NADĚJÍ SE KOJME

*(Po pauze do ticha pláč miminka.)*

**Tchýně:**

Bedříšek?

**Ptáčková:**

Kristýnka.

**Ptáček:**

*(Dojat vylézá z vaničky.)*

Miminko Kristýnko, tatíček ti vyhrál vaničku.

**Tchýně:**

A ty si, dcerko, obleč aspoň tepláky. Ať se tady neválíš nahá, až přijdou gratulanti.

**Poslanec inseminátor:**

*(Prostrčí hlavu dírou.)*

Ale co to slyším? Copak nám to udělali, že brečíme?

**Miminko:**

Žvatlypatly.

**Poslanec inseminátor:**

Ovšem to tedy gratuluji. S takovými vyjadřovacími schopnostmi rozšíří brzy řady legislativců.

**Miminko:**

Koňadra.

**Poslanec inseminátor:**

Obávám se, že to dítě je geniální. Jak často je kojíte?

**Ptáčková:**

Před chvílí jsem mu překousla pupeční šňůru.

**Miminko:**

Mezopotámie.

**Poslanec inseminátor:**

*(Houkne do díry.)*

Dívenky, oblékat. Podobné úkony v blízkosti tohoto robátka mi nepřipadají smysluplné.

**Miminko:**

Kolouch kohout s mouchou mnohou s hloupou chloubou houpou nohou. Plovou dlouhou strouhou ouzkou chroupou oukrop s pouhou houskou.

**Poslanec inseminátor:**

Štípněte mě někdo.

*(Štípne se sám.)*

Au! Zraje ve mně těžká porucha sebevědomí.

*(Couvá do díry.)*

Tatata... tata... tahleta špeluňka je vava... vaše. Sese... sem už nene... nepáchnu.

*(Trojice kvapně opustí pravý modul.)*

**Ptáček:**

Tys asi, maminko, porodila Mesiáše.

**Ptáčková:**

Pannu z umělý hmoty jsem porodila, ty slepáku slepá!

**Tchýně:**

O mé vnučce takhle nemluv.

**Ptáčková:**

*(Již okatě animuje umělohmotnou pannu.)*

A babičko, proč máš tak velké vousy?

*(za sebe)*

Hlavní je, že to sežral ten panák. Vaši lehkou demenci vám odpouštím.

*(Odhodí pannu dírou napravo, Tchýně a Ptáček heknou.)*

Naše miminko, až se narodí, bude mít pokojíček.

**Ptáček:**

Teda mámo, to tě napadlo jen tak?

**Ptáčková:**

Bourej, ať stihneš vymalovat.

**Ptáček:**

A já tě kdysi nazval slepicí. Slepicoidní.

**Ptáčková:**

Se slepicí.

*(Ptáček bourá mocnými údery perliku pravou zeď, v levém modulu „otloukaná“ Slávy a Medvídek.)*

**Sláva:**

Tohohle krtka bych rád viděl.

**Medvídek:**

Zažádám o slevu na nájemným.

**Sláva:**

Já na tom nic tajemného nevidím. Babo svíčková.

**Ptáček:**

Hotovo. Čest práci každé, která dobro plodí.

**Božský mašinfíra:**

*(Zjeví se.)*

Vágnér!

*(Vágnér coby Dívenka s funěním instaluje sloup.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Nadzvedne Vágnérovi paruku, zahodí ji.)*

Dost dobrý, Vágnér.

*(Nakopne Vágnera, ten zmizí.)*

Rozkryl jsem tě.

**Medvídek:**

Co se to tady svévolně vztyčuje za troubu? Dědek je sice nahluchlej, ale na výhled má právo.

**Božský mašinfíra:**

*(Vyleze na sloup, rozpaží.)*

Vágnér!

*(Vágnér mu vrazí do ruky kytaru, s šajnovačkou na krku.)*

**Sláva:**

Osobo v troubě, já přes ten předmět nevidím.

**Ptáček:**

Sviť, Vágnere, sviť, sic tě kopnu v řiť.

*(Vágnér šajnuje na Božského mašinfíru.)*

**Božský mašinfíra:**

Ten předmět, občané, tyčí se zde naopak právě proto, abyste prohlédli.

*(Hraje a zpívá.)*

TAK Z VÁS DĚLAJ SOLNÝ SLOUPY

MAZEJ K URNÁM A PAK HOUPY

HOUPY HOUPY HOUPY HOUPY

ZACINKAL SIS MARŠ DO STOUPY

JAKO JEZEVEC

NENÍ ZROVNA MOJE HOBBY

VOLIT VYLÍZANÝ SNOBY

JIMŽ KRAVATA KEJHÁK ZDOBÍ

JÁ JSEM VÁŽNĚ RADŠI VOBY-

ČEJNEJ PLEBEJEC

**Ptáček:**

Vágnér!

*(Vágnér čapne po kytáře od Božského mašinfíry, dál šajnuje.)*

**Božský mašinfíra:**

Sviňte a rozviňte! Nesvinete-li, nerozvineme. To je přece jednoduchá matematika. A říkám vám zcela otevřeně, že nesvinete-li vy, rozvinou jiní. A za vás svinou váš rozvoj. A podle mne již svíjejí. Zatímco vy tady tupě vyměšujete.

*(Již stojí nahoře.)*

Tak už se kurva neplacáťte! Buďte originální!

**Pultar:**

*(Zjeví se ze zálohy.)*

Občané si stěžují, že tu přímo pod jejich privátními okny křikáte, ba dokonce přímo něco budujete. Kdo navrhl toto obludné monstrum?

**Božský mašinfíra:**

Tuto stělu vztyčil architekt Vágnér.

*(Vágnér prchá.)*

**Pultar:**

Vágnér? Neznám. Jmenuji se Pultar a rád bych viděl vaše stavební povolení. Pultar, městský stavební úřad.

**Božský mašinfíra:**

Povoloval jste jistě i výstavbu vedlejšího objektu, že?

**Pultar:**

No comment. Účel stavby?

**Božský mašinfíra:**

Obytný, dost možná i rekreační.

**Pultar:**

Upřesněte, kterou část sloupu chcete obývat.

**Božský mašinfíra:**

Stoupnu si nahoru.

**Pultar:**

Jak zajistíte likvidaci fekálií?

**Božský mašinfíra:**

Sloup je dutý.

**Pultar:**

Zatím. Až se naplní?

**Božský mašinfíra:**

Nenaplní. Hodlám nahoře demokraticky protestovat.

**Pultar:**

Nenaplní se proto, že každá stavba bez stavebního povolení, rozuměj černá stavba, bude neprodleně úředně snesena.

**Božský mašinfíra:**

Nenaplní se proto, že protest bude úspěšný. I kdybyste se posral.

**Pultar:**

Nesnesete-li stavbu do čtyřadvaceti hodin sám na svoje náklady, sneseme ji my na vaše náklady. A to si pište, že naše náklady a vaše náklady se setsakramentsky liší!

*(Zmizí.)*

**Božský mašinfíra:**

Dobrá, práskli jste mne. Ani svatý Jan ze Sloupu to neměl zprvu lehké. Někteří jiní sloupníci na svých sloupích doslova uhnili za svou pravdu hladem a sibiří.

**Ptáček:**

To je formát. Ne jako ty s těma pitomejma rohama. Dyť seš akorát k smíchu.

*(Strhne mu rohy, zahodí je.)*

**Ptáček:**

*(Vyleze z modulu, stoupne si před sloup a nasadí si ďáblovu masku.)*

Můj filozofický spis NA POČÁTKU BYLO DVA je již v tisku. Vyjde v nepromokavých deskách, abyste se neo-stýchali vylézt ze svých kukaní do přírody, do remízků a bažantnic a tam, jako kdysi tajní nekatolíci, čítali jej taktéž tajně jako svou Kralickou bibli na posedech, dešťům navzdory. Jsem si jist, že vám otevře oči! Pro úplnou jistotu však dovolte malou decentní nápovědu: Na počátku bylo DVA je vlastně totéž co JÁ A SLOUP.

**Medvídek:**

Sundejte toho magora!

**Božský mašinfíra:**

Tato stařena nazývá mne magorem. A proč mne nazývá magorem? Protože by ráda setrvala ve svých vyměšovacích koloběžích.

**Medvídek:**

*(zlobně)*

Magoři jste a magorama zvostanete.

**Božský mašinfíra:**

Úspory této stařeně sežral Kožený a volný čas Železný.

*(Božský mašinfíra na sloupu počne sebou trhat, jako by schytával elektrické šoky.)*

**Ptáček:**

Bóžo, s tebou šijou všichni čerti. Ty seš epileptik?

*(Božský mašinfíra s obtížemi vytahuje masírující mobil, tak tak drží rovnováhu.)*

**Ptáček:**

*(Zatahuje záclonky, zastrkuje čumily.)*

Rozumím. Masážní mobil. Depeše zvláštní důležitosti.

**Božský mašinfíra:**

*(Balancuje silou vůle.)*

Ponímáju.

*(bokem)*

Spící rezident Maslennikov se probudil.

*(Neubalancuje, pád, na čtyřech.)*

Za chvíli je tady.

**Ptáček:**

Bóžo, jdu do toho s tebou. Spící rezident Maslennikov, to bude asi extra numero. Možná by nebylo špatný dělat jako-by nic. Vágner!

*(Vágner přiběhne s kytarou.)*

**Božský mašinfíra:**

Já znám jednu nevinou. Africkou lidovou.

**Ptáček:**

Noch einmal, Vágner!

**Božský mašinfíra:**

*(Zpívá SONG DEMOKRATICKÉJ.)*

LECKTEREJ NÁROD AFRICKEJ

JE VÍCE DEMOKRATICKÉJ

TAM V RÁMCI DOBREJCH MRAVŮ

UKOUSNOU TI JEN HLAVU

*(Vágner přisviští s druhou kytarou.)*

**Ptáček:**

A svítit, Vágner!

*(Nakopne ho.)*

JENŽE V TÝ NAŠÍ ČECHII

ROHLÍKEM NÁROD OPIJÍ

KDYŽ NEMÁŠ NA ZÁCHYTKU

CHCÍPNI SI TY DOBYTKU

**Oba:**

Z TAKOVÝ DEMOKRACIE

SE OBČAN DENNĚ POBLIJE

NEB NENÍ KAŽDEJ CYRIL

ABY SI BRÁZDU VYRYL

**Ptáček:**

Pěkná africká lidová, vid', Vágner?

*(Vrazí mu kytaru, ten s oběma kytarami mizí.)*

A kterej Cyril, Bóžo? Ten uslintanej pidlovokej?

**Božský mašinfíra:**

*(Ukáže na nápis „CYRIL NA MARS“.)*

Tenhle kosmonaut, Ondro.

**Ptáček:**

A to mu nestačí, že voslintal celej ten bosovanej palác zvenčí i zvnitřa?

**Božský mašinfíra:**

Nestačí, Ondro. Teď ještě voslintá Mars, Pluto a skafandr.

**Silueta:**

*(Zjeví se nad domem v kápi.)*

Štů? Ja kasmanáft! No syčas – spící rezident Maslennikov!  
A když někdo po pětadvaceti letech probudí Maslennikova,  
zatraceně si koleduje!

*(Shodí kápi; ejhle Sláva.)*

**Oba:**

*(v šoku)*

Nahluchlej pařez Sláva.

**Silueta:**

Brátjuška, čerez pjať minút būdet perestrélka, kagdá vódky  
něbūdět!

**Božský mašinfíra a Ptáček:**

*(Podívají se po sobě)*

Vágner!

*(Vágner přisviští s lahví vodky.)*

**Maslennikov:**

Davaj!

*(Bohatýrsky si nahne; Vágner odsviští.)*

*(Všichni tančí chorovod Rússkaja vódka.)*

**Ptáček:**

*(zadýchán)*

Tedy, pane kolego, ja smekáju. Vydržet čtvrt století s takovou krávou...

**Božský mašinfíra:**

Myslíš s Medvídkem?

**Ptáček:**

... a hlavně ja smekáju, že pětadvacet let na sebe nechá hulákat, dělá hluchýho a nehne brvou!

**Maslennikov:**

My Rusové jsme zvyklí. Nebude vám, kolegové, vadit, když si pustím tajné instrukce na příští desetiletí?

*(Oba kývnou, Maslennikov luskne.)*

*(Zní autogennaja trenirovka, průběžně popíjejí.)*

**Božský mašinfíra:**

Pánové, já vám to teda prozradím. Na deset let už to nevypadá.

*(k nebi)*

Starej už je nasranej jak carskej brigadýr.

**Ptáček:**

Náš starej to tady taky skrečuje.

**Maslennikov:**

Jako že vyletíme do luftu všichni? I my s tím správným světonázorem?

**Božský mašinfíra:**

Komplet. I Pygmejové a Mašukulumbové. I jasoňové červenoočí, i mateřídouška... Prostě položí krále a jde od toho.

**Ptáček:**

Tobě se to žvaní, Bóžo. Ty se vyhoupneš na nebesa a budeš se z vejšky kochat, jak se tady škvaříme.

**Božský mašinfíra:**

Tak fofřem to zas neposviští. Starej – teda jako Pámbu – to vždycky nechá seriózně vodtroubit, aby se jako vědělo.

**Ptáček:**

Tys už, Bóžo, u náký takový exekuce asistoval?

**Božský mašinfíra:**

Jéje! Takhle zpotvořenejch civilizací už starej poslal do

prdele! Nejdřív jakoby troubili jeleni, pak to převezmou andělové toho úplně Posledního soudu...

**Maslennikov:**

A co to je, ten Poslední soud?

**Božský mašinfíra:**

To máš něco jako – Advent. Jenže místo dárku pod stromček dostaneš nakonec přes koule.

**Maslennikov:**

Brátjuška, když tvůj starej toho krále nepoloží, máš u meňá.... permanentku na Transsibiřskou magistrálu!

**Božský mašinfíra:**

Jó, chlapci. To byste museli sekat latinu. Teď už je asi pozdě. Starej už je asi v šachu.

**Maslennikov:**

Nikdy není pozdě. Nádo papróbovat'!

**Ptáček:**

Bóžo, my už budeme tady s Maslennikovem hodný, vid', brátjuška.

**Božský mašinfíra:**

Málo. A kdo přesvědčí ty kretény nahoře?

**Ptáček:**

Myslíš asi politbyro.

**Maslennikov:**

Nádo papróbovat'!

*(Odvrávorají do svých bytů; Ptáčková a Tchýně zařvou děsem.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Převléká se opět do bílého.)*

Nejsem první Deus ex machina, co tady ostrouhal. Celé pluky jich sem Pámbu navelel! A ta bestie homo sapiens vždycky jenom chvíli metá klamně kozelce. Ač celý v bílém, vidím to černě.

*(Mizí.)*

**Ptáček:**

*(Rozhrne oponku.)*

Vy jste taková moje kozlátka, vy dvě.

**Tchýně:**

Zeti, tobě hrabe!

*(Pokouší se o odchod spodem.)*

A zazimovat netopýry bych měla.

**Ptáček:**

*(Zadrží tchyni.)*

Nic takového, moje rozmilá babičko. Ani nevíš, bábrlinko, jak jsem šťastný, že u nás seš pečená vařená. Neodcházej, prosím. Zůstaň u nás na věky věkův. Prosím.

**Ptáčková:**

A je vygumováno. Eště si vod toho svýho Bóži kromě alkoholismu přitáhni Parkinsona s Alzheimerem a začněte všichni tři kálet do kouta.

**Ptáček:**

Maminečko moje. Jak rozkošně špulíš pusinku. A jak zvukomalebně mi spíláš, oprávněně spíláš.

**Sláva:**

*(hlasem normální síly.)*

Medvídku, slibuji ti, že na tebe už nikdy nebudu ječet.

**Medvídek:**

*(Řve.)*

Proboha, Slávo, proč tak skuhráš? Ty zrovna sípeš, chlape!

**Sláva:**

Jaképak skuhrání, Medvídku, jaképak sípání...

**Medvídek:**

*(Vpadne.)*

Jak to, že mě slyšíš, dube? Vono někde něco bouchlo?

**Sláva:**

Medvídku, dej mi pusinku, a já se ti svěřím.

**Medvídek:**

*(S odporem jej odstrčí.)*

Jedeš, pometlo! Táhne to z tebe jak z lihovaru a seš nákej divnej, Slávo.

**Vágner:**

*(Vyvolává a vnucuje tisk.)*

Prezident odlétá do Spojených států. Z vrozené skromnosti olétanou stíhačkou F-16, kterou bude osobně pilotovat!

**Medvídek:**

*(Kupuje si jedny noviny.)*

Já se z toho zmrcnu.

**Vágner:**

Poslanci se z úsporných důvodů vzdají sedmnáctých a osmnáctých platů! Al - Kajdá postaví v New Yorku dva mrakodrapy!

**Ptáčková:**

Hele, mladej, běž si hulit trávu vo dům dál, jasný! Plkáš takový krávovinu, že nebejt těhotná...

**Ptáček:**

Jaképak krávovinu, mucánku. Vágner! Jeden výtisk pro babičku.

*(Kupuje výtisk Tchýni.)*

**Tchýně:**

Je tam křížovka?

**Ptáčková:**

*(Zažene Vágnera.)*

Vodprejskni, skřete!

**Medvídek:**

*(Čte titulky.)*

Ministerstvo životního prostředí nakoupí otilu služebních Trabantů... V neratovické Spolaně vyexpedují do konce roku tři tuny kojenecké výživy na vyprahlý domácí trh... Prvních šedesát prostitutek utraceno v kafilérii Žichlínek... Slávo, nemá tvůj Medvídek kruhy pod vočima?

**Sláva:**

Vypadáš skvěle, Medvídku. Miluji tě.

*(Medvídek v zoufalství bručí a žere noviny.)*

**Tchýně:**

Rusky ložisko na tři.

**Sláva:**

Šarikapadšípník.

**Tchýně:**

Autor písne Už troubějí na pět.

**Ptáčková:**

Chačaturjan. Já asi hodím šavli.

*(Strašlivé zatroubení, třikrát po sobě, všichni ven.)*

**Božský mašinfíra:**

*(Vvržen zpět, křičí.)*

Přece mě tady nenecháš, Otče! Já a neschopný, Otče? Dyt' to víš přece dávno, Otče, že tyhle potvory jsou slepá, zdegenerovaná větev ...

*(Do podkresu předehra ADVENT – skupina OBOROH.)*

**Medvídek:**

A deregulujou a deregulujou. Já jsem z toho celá uderegulovaná...

**Ptáček:**

Bóža to říkal. Nejdřív jakoby troubili jeleni...

**Sláva:**

A pak...

*(Vyjet ADVENT naplno + choreografie + projekce vesmírných porodnic.)*

*(Text se svolením Slávka Klecandra.)*

HOREČKA V OČÍCH, VLHKÉ DLANĚ,  
BUŠENÍ NA REZAVÝ PLECH,  
UMĚLÝ SNÍH, ZLACENÉ SÁNĚ –  
NEURÓZA STÍHÁ VĚČNÝ SPĚCH.

VE TKÁNÍCH MOLEKULY PŘEDOU  
OHRANOU PÍSEŇ ZÁNÍKU –  
ODKUD JSI PŘÍŠEL A KAM POŘÁD POSPÍCHÁŠ?  
NĚKUDY, NIKAM, ODNÍKUD.

ZA OKNY OTVÍRÁ SE VESMÍR,  
ZA KOMÍNEM SE ZTRÁCÍ ČAS  
A ANDĚL UKAZUJE K NEBI.  
Z POUŠTĚ ZNÍ NALÉHAVÝ HLAS:

„NAROVNEJ CESTY, ZPEVNI MOSTY  
NAVZDORY VĚČNÝM POCHYBÁM.“  
TEN ÚKAZ JE A VŮBEC NENÍ PROSTÝ:  
PRASKAJÍ RÁMY TĚŽKÝCH BRAN.  
ODLÉTÁ HEJNO ČERNÝCH VRAN.  
TAJEMNÝ HOST PŘICHÁZÍ K NÁM.

**Hlas:**

*(do závěrečných fanfár)*

Abraham Tě znal, můj Bože.

Hermes Tě uhodl.

Pythagoras vypočítal Tvé pohyby.

Blahoslaveno budiž utrpení, kterým nutíš člověka, aby se rozletěl k Absolutnu!

Aby se neohlížel za svým hrobem!

Neboť ve hvězdné kolébce každý atom věčně zpívá svou píseň!

**T m a - k o n e c**